

Кампања „Будућност Србије“ је одговор на неуморне протесте против режима као и незванична најава ванредних избора. Но невоља по Александра Вучића је што у турнеју може да иде само уцењујући сопствене „присталице“.

Грађански протести „1 од 5 милиона“ се настављају несмањеним темпом. Десети протест одржан у Београду одржан је у суботу и, према неким проценама, био је један од масовнијих протеста до сада. Ако се као један од главних циљева протеста узме ослобађање од страха, онда су шетње у педесетак градова Србије на најбољем путу да испуне сврху.

До пре само неколико месеци Александар Вучић је деловао безбрижно, јер је српска јавност за тренутак деловала тотално анестезирано. Међутим, након што се и и добар део академске заједнице ослободио страха и јавно подржао грађанске протесте нови

гласови протеста се свакодневно појављују. Запажено је и буђење студената – све већи број београдских факултета се придружује протестима.

Одговор власти је био о;екивано трапав и увредљив и неки би рекли да је нервоза власти све већа. Индивидуалне и издвојене гласове отпора Александар Вучић је до сада успешно гушио претњама и застрашујућим медијским кампањама, али сада је фронт отпора толико широк да људе више није лако заплашити и ућуткати.

Професор Факултета политичких наука Чедомир Чупић за DW примећује да је „узупрација власти од стране председника“ постала толика да су и академска заједница и студенти морали да реагују. „Млади људи су увидели да се сва та обећања власти не испуњавају и да у таквој селекцији запошљавања најбољи не добијају шансу када заврше факултете. А са друге стране је систем приватног студирања где се на брзину добијају лажне дипломе, и што је најгоре ти људи са таквим дипломама све више заузимају јавни простор“, каже Чупић.

Серија контрамитинга

Као одговор на грађанске протесте власт је започела кампању „Будућност Србије“ широм земље. Та кампања се углавном види као нека врста контрамитинга који би требало да врате пољуљане позиције напредњачког режима.

Новинар **Слободан Ступар** ту кампању посматра као Вучићеву „менталну реакцију“ на грађанске протесте. Са једне стране, Вучић тиме даље повећава отпор, а истовремено се терањем запослених у јавном сектору на Вучићева окупљања застрашују досадашњи гласачи СНС.

„Његове присталице све више схватају да Вучић неће вечно бити на власти и размишљају шта ће бити дан после. То је, на жалост, атмосфера која све више води и ка озбиљном друштвеном и политичком конфликту“, оценује Ступар за Дојче веле.

Чедомир Чупић кампању „Будућност Србије“ посматра као још једну злоупотребу власти

„Јер је председник Србије председник свих грађана и он не може да организује никакве митинге на којима се окупљају присталице једне политичке странке. То је страшна узурпација која додатно дели грађане. Он то чини из немоћи пред грађанским протестима.“

Професор Чупић читаву ту кампању оцењује као „неразумну и глупу. Бесмислено је да председник државе иде околу по Србији и решава личне проблеме грађана. Шта то значи – да ли би милиони грађана Србије требало да иду код председника Србије и тамо траже решење својих проблема или би то требало да раде у надлежним институцијама?“

Напредњачка власт је практично у сталној предизборној кампањи, и у том смислу садашње путоштва Вучића на партије шаха и пасуљ са грађанима нису велико изненађење. Невоља по власт је што тај концепт захтева уцене запослених који се околу превозе аутобусима или посету митинзима СНС добијају као радну обавезу.

Вучић не уме другачије

Суштина је да Вучићево време пролази, истиче Слободан Ступар. „Протести су га прилично избацили из колосека, као и количина људи од интегритета који су му се супротставили. Зато је ово једини начин на који он уме да се одбрани јер просто не зна другачије. Храни своју сујету тиме што му сваког дана у стотинама аутобуса доводе неке људе којима прича бајке како ће сада да отвори силне фабрике.“

То што је власт у сталној кампањи показује да је то несигурна, додаје Чедомир Чупић. „Имамо посла са влашћу која нема никакве идеје како да реши проблеме, или да реализује оно што је обећала.“

Колико год кампања деловала као још један прилог храњењу сујете председника, она се између осталог види и као незванични почетак предизборне кампање у Србији. При томе збуњује чињеница да унутар власти постоји извесно оклевање да се ти избори распишу, иако сви симптоми показују да власт те изборе прижељкује.

Слободан Ступар сматра да „Вучић једноставно не одлучује о томе када ће бити избори. Он, преведено на српски, мора да пита Америку и Европу може ли да распише изборе. Јер, ако распишете изборе то значи период између шест и осам месеци у којем не можете да доносите никакве политичке одлуке. То значи да у том периоду неће постићи никакав споразум са Приштином и неће испунити оно што од њега тражи Запад“, уверен је Ступар.

Нико не зна да ли ће бити ванредних парламентарних избора, па чак ни коалициони партнери Српске напредне странке, додаје Чедомир Чупић. „На крају крајева, ни његови најближи сарадници не знају да ли ће он расписати изборе. Зато је сада кренуо у неку кампању која уопште не припада председнику државе већ председнику неке политичке партије. Зато и упорно понављам да је то тешка злоупотреба његове функције“, закључује професор Чупић.

(Дојче веле)